

En fredelig uge – på banerne

Som klummeskribent er man jo hver uge undergivet det vilkår, at der skal være sket noget spændende i ugens løb, som kan bære en klumme. Som min tidligere chef sagde, når jeg forsøgte at sætte spørgsmålstegn ved et eller andet, at dette var et vilkår – og et vilkår kan du ikke gøre ret meget ved. Det er noget, som er bestemt ovenfra og fastsætter de rammer, som du kan reagere indenfor. Og så kan det godt være en barsk omgang 52 uger om året at skulle udtænke et eller andet (mere eller mindre) genialt, som man ønsker at bruge læsernes tid på Specielt når der ikke har været de store ting at gribe fat i.

Jeg kan ikke huske, om det var Mark Twain eller Storm P., der introducerede den aforisme, at det var dog fantastisk, at der hver dag skete nøjagtig så meget i verden, at det kunne fylde avisen. Men det dækker selvfølgelig over den sandhed, at hvor historierne er små, må typerne blive større.

Sådan en uge har vi gang i her og nu. Den forløbne weekends kampe kastede ikke det store af sig. Bevares, lidt muntre bemærkninger i stil med Hvidovres Peter Lassens udtalelse om, at den kunne selv hans gamle halvblinde mormor have fanget (i forbindelse med et sejrsmål, som gik den forkerte vej). Nu kender jeg udmærket Peter gennem mange år, også som spiller, og kedeligt har det aldrig været. Gud ske lov for sådanne typer, så det ikke bliver leverpostej det hele. Men den mormor ville jeg da gerne have haft på et dommerkursus, hvis hun har sådanne evner.

Jeg håber, at de kommende dages landskampe vil give noget at skrive om, for jeg har brug for noget letfordøjeligt noget eller bare noget, hvor der er en klar problemstilling at skulle vurdere. Fodboldloven har trods alt stadig kun 17 paragraffer, så der må i sagens natur komme gentagelser – ikke mindst fordi de fleste spørgsmål, som jeg får ind, går på de samme emner. Det ville ikke gøre noget med noget helt nyt – men det findes ikke rigtig i vores branche. Og det er jo netop det, som karakteriserer fodboldloven: at det skåret ind til benet er det samme regelsæt som tilbage i 1863, hvor man for første gang nedfældede nogle skriftlige fælles regler. Indtil da var det de enkelte distrikter i England, som kørte med hver deres regler, og det kan også være interessant at gribe fat i. Ikke mindst hvorfor vi så landede med det regelsæt, som vi gjorde.

Op til 1863 var der selvfølgelig mange forskellige regler, mange forskellige synspunkter – og der var brug for en masse følsomme kompromiser. Vigtigst var nok spørgsmålet, om man måtte bruge hænderne eller ej. Man må ikke glemme, at fodbold er opstået på skuldrene af kostskolesporten rugby, hvor hænderne unægtelig er en meget væsentlig del af foretagendet. Men man landede altså, hvor man gjorde – og det gjorde også brugen af hænderne til en forseelse, som vi unægtelig stadig slås med i dag. Jeg har ikke glemt, at jeg skal tage en tur igennem hands i en klumme, men det kræver lige et par dybe indåndinger og et par store glas af et eller andet, før jeg kaster mig ud i det, for det er godt nok hajfyldt farvand. Jeg har nok de samme frustrationer som mange andre, men kunsten er lige nu at få noget struktur på det, så det også bliver forståeligt for andre.

Vi havde i weekenden konference for de nordiske lovfolk ('konference' er måske et lidt voldsomt ord, når vi kun er 5-6 mennesker), hvor vi drøftede dette og hint. Men det er et forum, hvor vi drøfter de trends, som foregår i de forskellige nordiske lande – og ikke mindst

hvordan man håndterer dem. Vi diskuterer, vi ser tonsvis af videoclips – alt med det formål at prøve at ramme en nogenlunde ensartet fortolkning i Norden. Mine europæiske venner har fortalt mig, at det faktisk er en ret enestående foreteelse, for regionale møder af denne type har man ikke i resten af Europa. UEFA holder fra tid til anden nogle samlinger, hvor man på samme vis gennemgår videoclips, diskuterer og med lidt held når frem til en konklusion (og ellers har UEFA én klar i baglommen). Men det væsentlige er, at vi er væk fra den situation, der eksisterede, da jeg startede i 1983, hvor hvert land havde sin egen lille ø, hvor man herskede suverænt uden at lytte til andre. Det gav nogle spøjse situationer fra tid til anden, og ikke mindst var det jo håbløst at navigere i for både hold og dommere, som kom ud i Europa.

Teknologien har heldigvis gjort tingene noget lettere med hensyn til materialeudveksling og erfaringsudveksling, og i det hele taget har atmosfæren ændret sig markant i de 40 år. Nu er jeg selv i denne henseende en gammel hund, men det har været rart at se, hvordan yngre kræfter er kommet til også i andre lande, hvor traditionen måske ikke lige har været sådan. Nu om stunder kan man heller ikke blive international dommer eller linjedommer, hvis ikke man kan gøre sig forståelig på engelsk. I tidligere tider var det bestemt ikke givet, at dommertrioen overhovedet kunne kommunikere, hvis man kom fra forskellige lande, og det kunne give besynderlige situationer (tænk bare på det mytiske måske-mål i VM-finalen mellem England og Vesttyskland i 1966).

Nå, men nogle af de ting, som vi diskuterede i weekenden var noget, som også er en klassiker her i spalterne, nemlig 6 sekunders.-reglen for målmanden. Vi har før prøvet at få IFAB til at se på den igen (uden held), men nu tager vi en tur til. Der er groft sagt tre muligheder – enten begynder man at overholde den, eller man finder et alternativ – eller man afskaffer den. Der er jo ingen grund til at have en regel stående på papiret, hvis alle og enhver kan se, at den ikke bliver overholdt.

Det grundlæggende problem er, at alle andre på og uden for banen lader til at være fint tilfredse med fortolkningen af den. Holdene får med 10-12 sekunder til rådighed mulighed for at køre deres folk i stilling til igangsættelsen. Så det er temmelig meget op ad bakke. Men nu har lige det jo aldrig afholdt os fra at forsøge. Det kan godt være, at popularitetsindekset ikke ligefrem ryger i top, men i hvert fald for mit eget vedkommende kan jeg sige, at jeg med dåbsattesten in mente ikke har så meget at risikere eller miste.

Så muntrede vi os også med et andet fænomen, som jævnligt optræder i mine indgående mails. Nemlig det faktum, at målmanden efter en redning lægger sig på jorden nærmest oven på bolden, vinder nogle sekunder og så kan sætte bolden i spil igen. Lovmæssigt er der det problem, at bolden teknisk set er i spil, men der er bare ingen andre spillere, der lovligt kan komme i nærheden af den. Kan man finde et lille hul i loven, som giver mulighed for at straffe målmanden, hvis det efter dommerens opfattelse tager for lang tid? Det kommer vi også til at spørge IFAB om.

Som man kan se, er mange af de mails, som kommer, faktisk relateret til ting, som også forekommer i de øvrige nordiske lande. Som sagt, vi prøver – men det er et meget langt sejt træk (omend Danmark i sin tid faktisk kom igennem med et ændringsforslag omkring formuleringen af offside-reglen – men den historie følger en anden gang).

Og selvfølgelig talte vi hands, hvor stort set alle var lige frustrerede. Vi fik i fællesskab listet en halv snes kriterier, som burde med i vurderingen. Det bruger vi nogle af de tidligt mørke vinteraftener på at strukturere, og så kommer det også afsted til IFAB. Der er i den grad brug

for simplificering. Vi får næppe noget julekort derfra, men det er så også OK. Hovedsagen er, at man når frem til en fortolkning og formulering, som er forståelig også uden for murene.

Som man kan se, keder vi os ikke, selv om der ikke sker de store ting ude på banerne. Vi hviler ikke på laurbærrene (som vi aldrig har haft), men prøver at leve op til mottoet om 'What does football expect?'